

Forretningsudvalget har udsendt en agitationspjece. Der har været nogen kritik af den - ikke mig bekendt af indholdet, når den var lukket op, men af forsiden. Der var benyttet en kliche med tekst fra en midterside i BT om "moderne kvindesags-kvinder", som der havde været megen begejstring for. Desværre blev klicheen ved en fejl i 1. oplag ikke beskåret - den moderne kvindesagskvinde udenpå stod på et gulvtæppe. Vistnok brysseler. Det lader det til, at en moderne kvindesagskvinde ikke må, og tæppet er retoucheret væk i det følgende oplag. Den forrige pjece vakte jo kritik på grund af dronning Margrethes profil udenpå - så måske skal man undgå billeder? Hvorom alting er - 1. oplag af pjecen var rekvireret af kredsene, inden vi kunne følge ønsket om at tilbagekalde den.

Vi har videre fra forretningsudvalget givet en pengegave (en lille gave) til oprettelsen af Thit Jensens Mindestue i Farsø, som nu er åbnet.

Vi har optaget en kontakt med Forbrugerrådet og tilbudt hjælp til lokale forbrugergrupper.

Der har været kontakt med formændene for Frederika Bremer Förbundet og Norsk Kvinnesaksforening, og vi havde store planer om at danskerne skulle arrangere et nordisk seminar om forsørgerbegrebet på Hindsø, og svenskerne følge det op med en konference i Stockholm. Vi sendte en ansøgning ind til Nordisk Kulturfond underskrevet af samtlige seks skandinaviske landes kvindesaksforeninger. Beklageligvis fik vi afslag. Svenskerne kunne heller ikke gennemføre deres konferenceplan. Det ser ud til, at man ikke indenfor Nordisk Råd rigtig har fået øje for, hvor stærk en kulturfaktor netop kvindesagen er i Skandinavien, i hvor høj grad vi har et nordisk særpræg netop med hensyn til familiens og kvindens stilling, og hvor værdifuldt det ville være at give os en chance for netop i den nuværende situation at se lidt mere til hverandre. Den nordiske samorganisation er bygget op af kvinderne selv og arbejdet holdt i gang med store ofre og uden støtte siden 1916 - og det ville være godt, om vi kunne få lejlighed til at ses lidt tiere end hvert 4. år, som vi kan det nu. Visse problemer kan jo gå hen og blive temmelig gamle, mens vi venter på det næste møde, og der var både fra islandsk, norsk og færøsk side meget stor interesse for netop at komme til at gennemarbejde forsørgerproblemet på nordisk basis. Men vi søger igen.

I den sidste tid har der været temmelig livligt omkring kvindesagen, med rødstrømper og dulle nisser og Ulla Dahllerupper. For mit vedkommende foretrækker jeg den fremfor de hellige daner, der benytter enhver lejlighed til at forsikre om, at "Jeg er ikke kvindesagskvinde".

Det de ligner hinanden på er, at de ikke ved ret meget om den kvindesag, der allerede er, men der er da håb for rødstrømperne. Og det ville være blankt tåbeligt at enten de eller DK skulle give sig til at yppe indbyrdes kiv til fornøjelse for tilskuerne. Mandssamfundet er stort nok og stærkt nok endnu til at der kan